Motarbetaren

Våren 2008 Gratis Tema: Post
www.motarbetaren.se

Några ord från vår ledare...

Vi på Posten AB har ett par mycket framgångsrika år bakom oss och 2007 var inget undantag. Vi går med miljardvinst och framtiden ser ljus ut och inte minst då för mig själv som får miljonbonus på miljonbonus. Eftersom jag nästan drunknar i pengar så skulle man kunna tro att det endast är min förtjänst att det går bra för Posten. Det är såklart fel, jag har säkert en 10-20 medarbetare som sitter med mig här på huvudkontoret, högst upp i Arken där vi fått höjdskräck, som också har varit med och bidragit till de senaste årens positiva bokslut.

Det har blivit några ledare för min del genom åren och alla har varit odelat positiva till Posten som företag och till livet i allmänhet. Men tyvärr finns det en mörk skuggsida i det här företaget precis som det finns i livet i allmänhet och den här skuggsidan har även letat sig in i mina ledare. Till min stora sorg så har vi i Posten, alltså jag och mina 20 medarbetare, en si så där 30 000 anställda under oss. Den här stora massan av postarbetare visar inte det engagemang som man skulle kunna förvänta sig utav anställda vid ett sådant magnifikt företag som Posten faktiskt rent objektivt sett är. Jag har ibland i mina ledare försökt att muntra upp dessa dystra själar genom att peka på den oerhörda fördelen i att vi ska effektivisera och bli mer flexibla. Vi på högkvarteret har knåpat ihop allsköns demokratiska och lustgivande projekt under spetsfyndiga namn som Interna Dialogen och annat men som ni kommer att kunna läsa i artiklarna i det här numret så verkar inget bita på dessa förhärdade postarbetare.

Hur som helst, jag tänker nu som alltid annars i mina ledare, låtsas som om ca 30 000 brevbärare, chaufförer, terminalarbetare och kassapersonal inte existerar och gå vidare. Med obruten vilja ska jag leda det här företaget till nya höjder. Om 2007 var ett bra år så vänta bara på 2008. I år ska vi effektivisera som aldrig förr. Genom naturliga avgångar, arbetarna går sönder och kommer aldrig tillbaka, så ska vi få de kvarvarande att arbeta även för dessa. Genom att utlokalisera uppdrag som vi själva skulle kunna sköta så kan vi bli flexibla och bli kvitt den samhörighet postarbetarmassan verkar känna för varandra.

Så avslutningsvis, nu tar vi nya tag och jag önskar att ni tar till er tidningen ni nu läser. Det här numret är fullproppat med erfarenheter och berättelser om en verklighet som jag ignorerar, försöker mörka eller är för dum för att förstå.

Direktör´n

Ännu en skitdag på Posten?

"Festen-livet kan bara skapas i nuets kungadöme"

Att dra ner på tempot

"Känslan av att vi hade makten var påtaglig vilket ledde till att vi höll ut trots det kaos som härskade"

Här är en berättelse om händelserna som utspelade sig för inte alls länge sedan på ett postkontor någonstans i Sverige.

Brevbärarna förstod att något var på gång när mystiska tjänstemän dök upp en vacker dag för att observera hur vi arbetade. Snart läckte det ut, det var dags för nya rationaliseringar, moderniseringar och nedskärningar. Som anställd på Posten AB så var man vid det här laget van vid att arbetskamraterna försvann en efter en men den här gången satte man från ledningen igång en reaktion som man än idag har problem med att kontrollera. Istället för att svära ilsket var och en för sig så började vi diskutera hur fan vi skulle kunna överleva om ännu fler kamrater skulle bli uppsagda. Så gott som samtliga kom fram till att nu får det vara nog.

"Trots att de visste att vi dragit ned på tempot med flit så kunde ingen brevbärare utpekas för att inte ha gjort sitt jobb."

Vår taktik var att dra ned på tempot, ta ut rasterna till max och gärna lite till samt att inte ställa upp när cheferna bad om hjälp. Så kom den stora dagen när de mystiska tjänstemännens nya organisering av distrikt och sortering skulle börja gälla. Allt gick åt helvete redan första dagen, varken sortering eller brevbäring hanns med och så fortsatte det i ett par veckor till. Muntra brevbärare kunde efter ett tag titta på när chefer, skolungdomar och allt annat med två armar slängdes ut i sorteringen för att rädda det som räddas kunde. Känslan av att vi hade makten var påtaglig vilket ledde till att vi höll ut trots det kaos som härskade. Efter ett par veckor drog man från ledningen slutsatsen att situationen var ohållbar. Den nya organiseringen övergavs och saker och ting återgick till hur de var innan med den viktiga skillnaden att cheferna nu var rädda för vår sammanhållning. Trots att de visste att vi dragit ned på tempot med flit så kunde ingen brevbärare utpekas för att inte ha gjort sitt jobb. För det första skulle ett sånt utpekande ha inneburit att hela postkontoret blev skyldigt och för det andra så hade inget egentligt fel begåtts av oss. Vad vi gjorde var att arbeta ett tempo värdigt en normalfuntad människa istället för att som vanligt springa runt som jagade dårar.

Givetvis kom nya attacker från ledningen och Posten AB men cheferna hyste i fortsättningen inga illusioner om att det skulle gå utan motstånd. Och allt som krävdes för att stjälpa ett postkontor över ända var alltså lite snack kring fikabord och i omklädningsrum när inga lagledare eller chefer var i närheten. Vem vet vad som blir nästa steg för den här berättelsens kamplystna brevbärare.

Genom att dela med oss av våra erfarenheter kan vi hitta vägar att tillsammans förbättra vår situation. Skriv några rader om vad som händer på din arbetsplats.

www.postverket.net

Strejk!

Affärer, affärsmän och affärsdagar

Så rör sig ännu en arbetsveckas slit mot sitt slut. Det är fredag och man ser fram emot allt det där som hör till helgen. Snask, supar, svineri och sex eller kanske bara stärkande promenader i den friska vårluften...

Men nej den här helgen blir det andra bullar. Ett konferenshotell i stan är bokat för dyra pengar. Lunchen betald och Posten står på schemat. Posten Posten über alles på en lördag.

Jag står vid dörren på kontoret med mitt pick och pack redo för hemgång. Framför mig står en äldre och en yngre arbetskamrat. Jag kommer inte säga ett ord. Jag kommer sitta där tyst hela dagen säger den äldre. Vi andra tjoar självklart med. Kanske ska man skriva en lapp där det står att man tyvärr inte är talför. Det spånas vidare på möjligheten att skaffa sjukskrivning för översträckt stämband. Det här med Affärsdagar är inte speciellt omtyckt. Inga fria luncher och betalda fika raster i världen kan ändra på vad de flesta känner inför Postens affärsdagar.

Men nästa morgon infinner vi oss. Vi måste. Till och med den grinige gamlingen. Han svär och spottar. Varje år infaller affärsdagen på samma dag som Olympiatravet. Varje år tvingas han svika sin stora passion, hästar, för en förbannad Affärsdag. Han svär och spottar igen. Vi andra känner den gamles förtvivlan. En av oss säger: Men kanske skulle du sjukskriva dig? Ingen skulle ju sakna en tokig gammal svärande gubbe. Men han dyker

upp. Kan inget annat än att dyka upp, svära och spotta. De unga och lite äldres råd biter inte när kroppen tvångsmässigt år efter tvingats infinna sig på kontoret. Kanske atomkrig skulle kunna rymmas som ursäkt för permission.

Och så lördag morgon. Vi rör oss in genom glasdörrarna på hotellet där det myllrar av civilklädda postisar. En smilande slipsnisse kutar runt bland oss och välkomnar. Man får syn på arbetskamrater men även folk från andra kontor i närområdet. Vi blir inföst i en stor sal och tvingas lyssna på det sedvanliga hyllningskören. Slipsnissen lyser upp när han mässar om postens alla framgångar. Vi får via siffror, tabeller, gröna, gula och röda ljus veta hur bra våra distrikt är på olika moment av arbetet. Allt är hemskt pedagogiskt men ändå en jävla fars. Folk skruvar sig. Försöker se oberörda ut. Bara några enstaka särlingar dras in i slipsnissens och kostymkvinnans entusiastiska predikan illustrerad med powerpointpresentation.

Kanske bor det en sinnessvag inom oss alla. En som tycker det är roligt när det går bra för "oss" eller för Posten... Men behöver vi inte bara snegla lite åt sidan om de där siffrorna för att luftslottet ska rämna. Snegla lite på vår verklighet, på våra liv. Vi träffas och hänger i små grupper under första kaffepausen.
Jävla smilfinkar de är säger en. Står där uppe som jävla väckelse predikanter. Det värsta är ju att de tänder på det där säger en annan.Så var det i gång med hetsandet mot den där förbannade postkyrkligheten. Steg försteg växer vi tillsammans och tar tillbaka lite mänsklighet från posten. Tar det som är stulet. Eller i alla fall en del av det.

Efter andpausen är det dax igen. Denna dag är vi varken postisar eller arbetare. Vi får lära oss vår nya etikett: Medarbetaren. Det som ska uttvecklas under dagen är vårt medarbetarskap. Det räcker inte längre att sälja sig för en pisslön och bli runtföst med skrik, gap och mer eller mindre förtäckta hot. Den nya arbetaren ska dessutom vifta på svansen. Vår mänskliga karaktär ska tränas bort. Och likt Pavlos gyckar ska vi dräggla så fort någon ringer i berömklockan. Våra preferenser ska styras. Pissigt jobb blir givande genom ett magiskt grepp - genom medarbetarskap. Postens vinster ska inte längre kännas främmande. Vi ska vara stolta för att vi tagit vårt ansvar för ett "greater good". Ansvar lagkänsla och glädje ska bygga den nya postisens ryggrad.

Skit i chokladask är vad vi får. Inget är nytt. Samma smörja. Vi förväntas utstå ökad hets och rationalisering utan egentlig kompensation. Kanske är vissa av oss trötta på att se sina liv som skit. Kanske behöver man en dos självbedrägeri för att stå ut. Men vänta. Har vi inte ett ansvar mot oss själva också? Ska vi inte bry oss om oss själva? För det känns ju så jävla fel. Det vrider sig i magen. Vi är inga jävla hundar! Den gamle travmästarn är ingen hund. Kanske kuvad av tiden, av hetsen och ensamheten. Men han svär i alla fall. Spottar och fräser i sin ensamhet. Men för oss som inte pinats ner av tidens vind finns det medicin. Nej jag syftar inte på preparat som stesolid och valium utan på varandra.

Och några veckor senare på APT:n. Chefen har svårt att se oss i ögonen. Korta hetska kommentarer slängs rakt ut i luften. Den respektfulla artigheten är som bortblåst. Vi är så förbannat trötta på det där snacket om att det går bra för posten! För det märker vi fan inte av! Åt helvete med Olsson. Vad tjänar den jävla idioten i månaden? Chefen försöker förklara, mini pampen försöker medla och släta över. Men något har vänt. I lunchrummet luktar det lynchstämning.

"Slå spelet över ända"
- Henrik Ibsen

Lite modern posthistoria

Ser man ett par år bakåt i tiden så kan man se hur Posten och dess ledning genom att flytta fram sina positioner ute på arbetsplatserna tagit makten över det vardagliga arbetet och det är därigenom som man har kunnat avskeda folk åt höger och vänster. Det är därigenom som man har kunnat behandla brevbärare med 30-40 år i tjänsten som luft när de gått in i väggen eller blivit sjukskrivna utan att något större motstånd har kunnat göras.

En förändring var att betinget avskaffades. Från att ha haft full kontroll över sin arbetsdag så fick brevbärarna nu släppa makten över arbetstiden till en ledning som kunde ruta in dagarna så långt som det bara var möjligt. Tidigare cyklade många brevbärare direkt hem efter turen och ingen visste egentligen vad man höll på med men så länge posten kom ut som den skulle så fick man vara i fred. Detta byttes ut mot att chefer med fascistisk läggning nu kunde stå och titta på klockan när brevbärarna kom tillbaka till kontoret en efter en.

En annan förändring var "Bästa metod" och kamfacken. Genom dessa kunde ledningen skaffa sig ökad kontroll över när, hur och vilken post som skulle sorteras. Från att man tidigare i mycket bestämde själv bara posten kom ut så infördes en rad reglementen om vilken post som fick kammas och hur. Dessutom kan väl alla hålla med om att kamfacken ger en industriell känsla om man jämför med de gamla mer hemtrevliga sorteringsfacken som man ställde posten i. Käbblet och skämtandet minskade helt enkelt.

Och så bytte Posten logga, från blått horn på gul bakgrund till gult horn på blå bakgrund. Något som innebar att gud vet hur många fordon och skyltar måste bytas ut eller målas om till gud vet vilken kostnad. Men det innebar också att en uniform infördes. Alla brevbärare skulle se likadana ut och dom som var med första dagarna med uniform kan nog hålla med om att stämningen blev annorlunda. En ack så tydlig markering från ledningens sida att nu var det andra tider och vi bestämmer över er in i minsta detalj.

Poängen är inte att förändringar är av ondo. Tvärtom är utvecklingen av arbetsredskap och effektivare organisering något bra. Men i händerna på en cynisk ledning som är fullständigt ointresserad av att människor går sönder psykiskt och fysiskt så är förändringarna något dåligt. Det hela har hela tiden pekat mot att degradera våran arbetsdag till en i detalj inrutad verksamhet utan inslag av egen kontroll som gör oss till likriktade gorillor som inte får tänka en självständig tanke.

Slutsatsen man kan dra av det här är att vi måste vara vaksamma på de förändringar som nu sker. Gör motstånd så fort en misstanke finns om att det hela kommer att leda till försämringar men omfamna de förändringar som kan rädda axlar och ryggar från att gå sönder. Det handlar om våra liv, våran hälsa och om ett värdigt liv.

Mina tankar går ut till alla kamrater som stupat på vägen till Postens monstruösa vinster, 1,9 miljarder kr, i år.

De sinnessvaga
- medarbetarna...

Det här är berättelsen om de sinnessvaga, de som alltid förlorar. Förr kallades de kanske dårar. Ibland fick de stryk. Problemet är inte att de är dumma utan att deras dumhet går ut över oss.

Det är hon som tar alla regler på allvar. “Så får man inte göra”, “Chefen har sagt...”, “Rasten är slut”.

Det är han som ständigt springer med förbättringsförslag. Som bryr sig om Posten trots att Posten inte bryr sig om honom. Som så gärna vill att Posten ska komma ut i tid.

Det är hon som erövrat ett alldeles eget ansvarsområde. Som vakar över det, undersöker det och “förbättrar”. Inte för oss utan för Posten. “Man klarar av den här maskinen med två istället för tre personer, det handlar bara om att bjuda till lite extra”

Det är hon som söker sig till alla möjliga ansvarsgrupper. Som ser det som en bedrift att en gång då och då få sitta i ett rum och tycka om en maskin eller en arbetsstation. “Förbättra”.

Det är hon som gapar på andra att jobba hårdare. Som får ont nånstans när andra har trevligt på jobbet, när andra för en sekund trotsar misären.

Det är hon som tror att Posten och vi som jobbar har gemensamma mål. Att det räcker att jobba på så ordnar sig allt. Bara man inte fuskar och bråkar.

Det är han som tycker att det skämtas för mycket, pratas för ofta och jobbas för lite. Som säger det till chefen. “Vissa pratar mer än de jobbar”.

Det är hon som drömmer om att bli chef. Som tar varje chans att bestämma och bossa runt. Pressar andra på eget initiativ eller officiellt på jular och somrar. “Kanske, kanske får jag chansen på riktigt”.

Han och hon går ofta in i varandra. De sinnessvaga bär ofta flera av nämnda karraktärer. Det gemensamma är att de inte sätter arbetskamraterna framför Posten. De tror att de tjänar på att vara duktiga, slita och pressa andra. Några få kanske kan göra karriär, bli ensamma, utfrysta stackare ett par pinnhål upp i postenhierarkin. De flesta sliter bara ut sig själva. Som lön blir de illa omtyckta av oss andra. Effekten av duktigheten och “förbättringarna” är att Posten tjänar mera pengar. Är den inte det får förslagen inte plats. Vi får slita hårdare och det blir tråkigare på jobbet. Några av oss kanske får sparken. Övertalighet. Efter “förbättringarna” kan ju färre personer göra samma arbete.

Hur ska vi då handskas med de sinnessvaga? Hur ska de behandlas? Kan de botas? Det kan de! En del av dem i alla fall. Det handlar bara om att hitta rätt medicin.

Ibland räcker det med att vara trevlig och inbjudande. Visa det goda exemplet. Det är roligare att prata och skämta än att hetsa och slita. Det blir naturligt att följa med. Trevligt att ta det lugnt, att ta det lugnt tillsammans.

Ibland måste det vara obehagligt att vara duktig. Det ska göra lite ont att komma med det där dumma förbättringsförslaget. Det ska kännas när man går över gränsen. Den hårda medicinen fungerar ofta bra tillsammans med den ömma. “Kom med oss istället”. Morot och piska. Det blir lätt att välja gemenskap och lugn framför ensamhet och hets. En i gänget istället för en duktig idiot.

Ibland är dumheten inget stort problem. De härjar i sin egen lilla värld utan att det går ut över oss. Av medmänsklighet är man trevlig, inbjudande och social. Kanske testar man lite piska också. Men om det inte fungerar: Efter ett tag tröttnar de eller går in i väggen.

Sen finns det några få exempel som nog inte går att bota. De strävar ständigt, hetsar och trampar på arbetskamrater när tillfälle ges. Om det inte finns något hopp, alla möjligheter är prövade. Då får man hindra sjukdomens effekter. Isolera den sjuka, stöta bort idioten. Mobbing är inte alltid en dålig sak.

www.motarbetaren.se

-hyfs och sunt förnuft